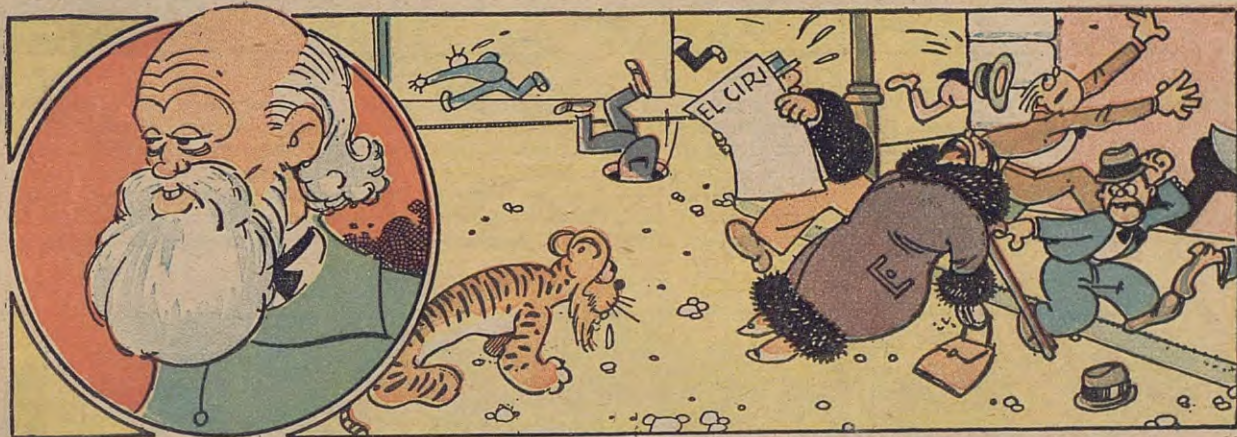

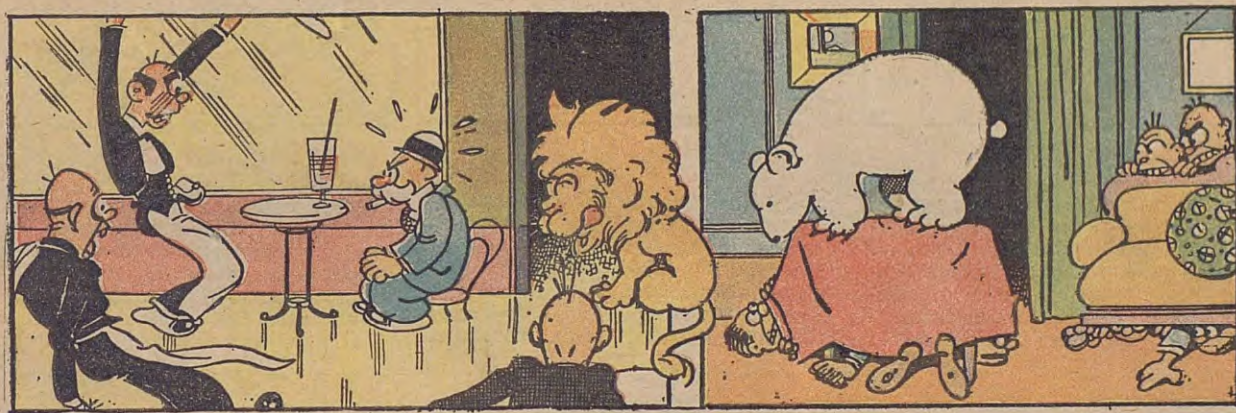
WPROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

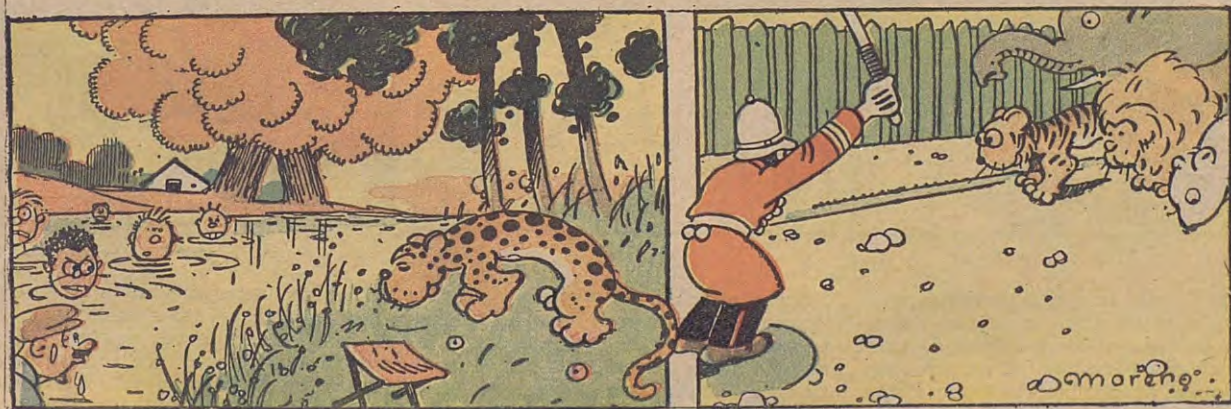
FLAGELL DETURAT

El doctor Kapy Kua, tenia una col·lecció particular de feres per als seus experiments. Però un dia deixà la gàbia oberta i el primer d'eixir fou el tigre que sembrà el pànic per la ciutat.

El lleó, natural de l'Aràbia, entrà en un cafè atret per l'olor del moka, amb greu enuig d'un client que creia que els gestos del mosso eren una burla d'ell. L'ós es féu senyor d'un domicili particular...

i la pantera obligà als pescadors del riu a prendre un bany d'impressió. Però el Dr. Kapy Kua tingué la idea feliç de disfressar el mico d'urbà de la porra per deturar la circulació de les feres

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

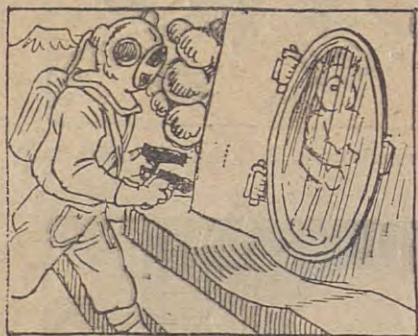
James veient que passava estona sense que ningú tornés a fer acte de presència, pensà que el millor era no demostrar por i aprofitant l'impresió que amb el tret havia produït damunt d'aquelles rares bestícles o persones, es disposà a anar-los a l'encontre.

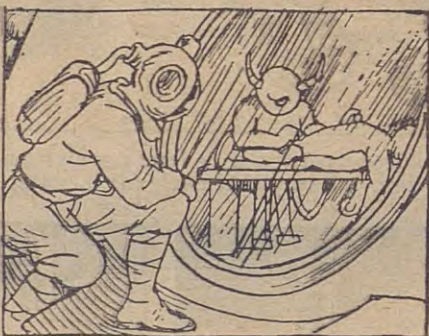
Entretant a la terra, els diaris de tot el món, informats de la trascendental aventura de James, mercès al perfecte aparell del savi Haward, esgotaven les edicions en què es donava compte de la partida, condicions del viatge i la feliç arribada, segons els rà-

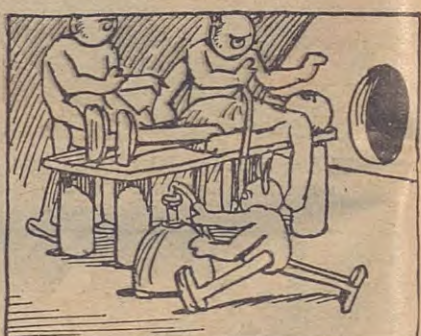
dio-telefonemes que havia anat enviant l'intrepid nou Colom, descobridor d'un nou món. Haward si bé entelat el seu goig del triomf per haver-se quedat en terra, estava molt satisfet de com James s'hav'a portat i no feia sinó fer-li preguntes per Ràdio, per

poder informar VIROLET que com saben nostres inimmobles lectors, té l'exclusiva de prioritat en la informació. No triga gaire James en trobar l'entrada d'una habitació llunar: era circular com un gran finestró de transatlàntic. En donar-se compte de la

proximitat del misteriós personatge, cuitaren a tancar, però com la porta era de vidre pogué veure perfectament l'interior. Els tràfecs d'aquella gent era per atendre el ferit. James el veié damunt d'una taula, sense que es veiés enlloc cap senyal de sang. Amb una

mena de cànula, a la manera que aquí inflen els neumàtics dels autos amb aire comprimit procedent d'un bidó, ompliren novament el ferit, el qual prompte recobrà la primitiva forma i moviments. En adonar-se que James els espiava el ferit féu un bot fan-

tàstic de por, la qual cosa donà nous ànims a nostre amic; que ja es considerà dominador de la situació, amb gest enèrgic els manà obrir, però cap no gosava fer-ho. Llavors James tornà a lluir les pistoles i esverats s'apressaren a obrir. James penetrà insolent com un vencedor i tots el reberen picant de peus, (senyal de submissió).

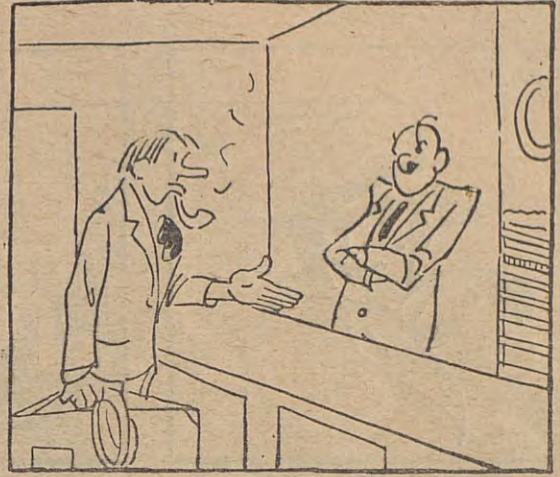
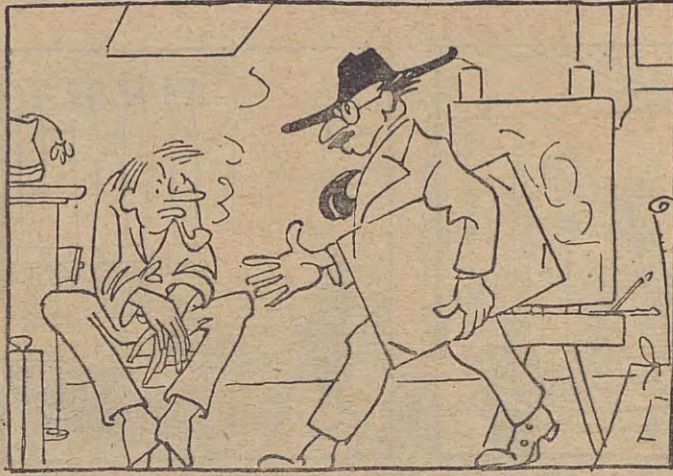
James s'adonà de seguit de la gran dificultat que tindria per fer-se entendre i entendre'ls; i mentre ell es mirava aquella mena de gent, ells també miraven a ell com a una bèstia rara. Llavors James per un moment es donà compte de la situació desairada d'un camell del parc, que ha de suportar l'exàmen de tanta gent. El que sem-

blava més important de la colla decidí apropar-se a James en actitud de posar-se a les seves ordres. James tingué molta feina per fer entendre que volia veure la ciutat. Amb ademan i dibuixos els féu entendre aproximadament el que desitjava.

(Seguirà)

IDEA D'ARTISTA

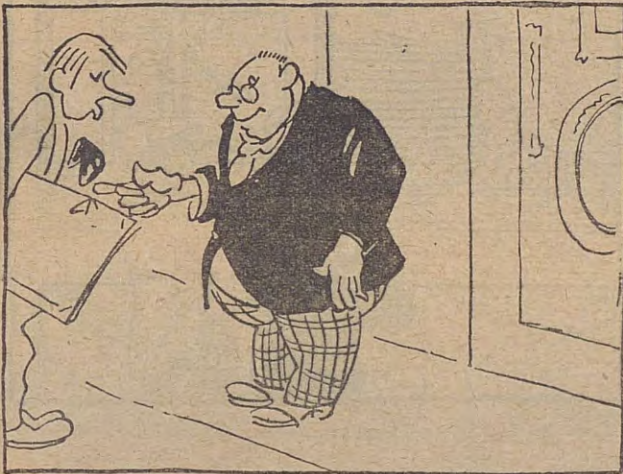
— Però, ¿què fas aquí ensopit? ¿que no saps que demà és l'Exposició i que almenys i té que haver quatre teles teves? ¿Ja tens els marcs?

— No tinc diners per comprar-los.

— Doncs si no portes les teles enquadrades no te les deixarem exposar, puix per exposar-les necessitem els marcs.

— Veurà, ara de moment no tinc diners, però si em deixa els marcs, amb els quadros que vengui ja els hi pagaré,

— Això sí que no pot ésser.

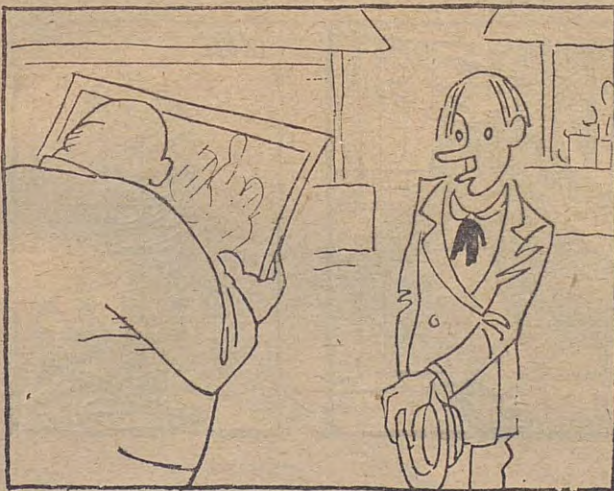

— Sols voldria que em deixés els marcs, ja els hi pagaré d'aquí pocs dies.

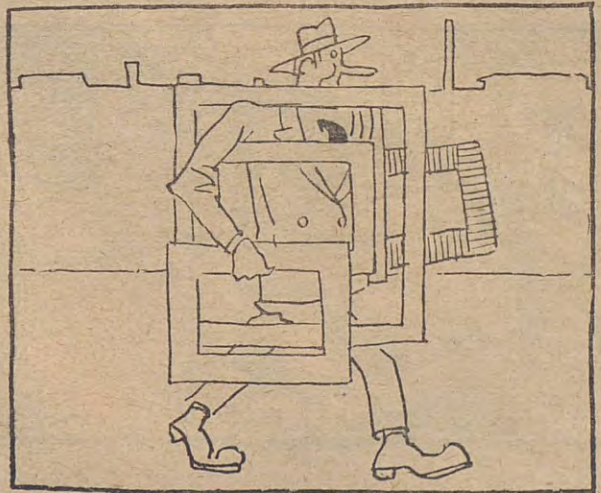
— Això sí que no pot ésser.

— Calla! una idea lluminosa! Me n'aniré als encants i...

— ¿Quant me'n dona d'aquestes teles?
— Totes plegades 50 pessetes.

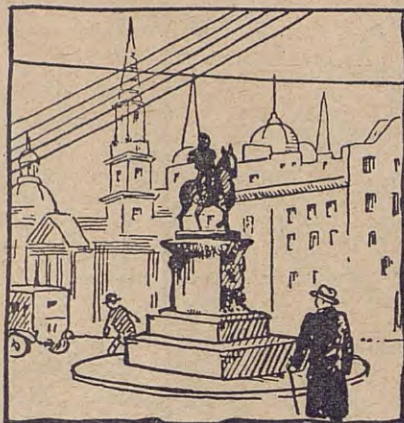

— I així, venent-se els quadres, pogué comprar els marcs, ja que l'amic li havia dit que per exposar era necessari comprar els marcs.

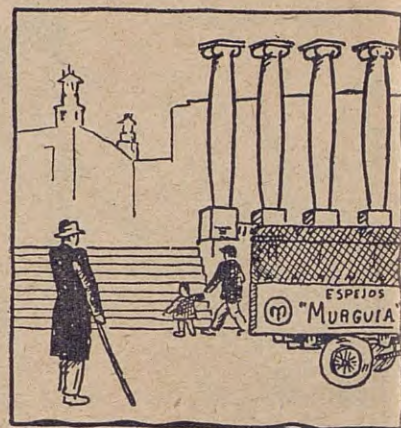
En Mix Tom, home genial o el xurro providencial

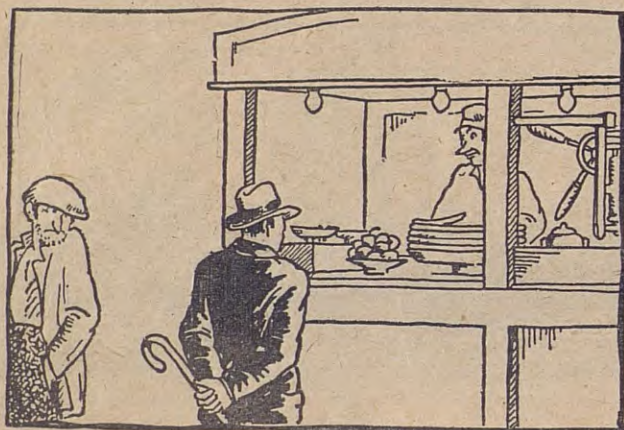
En Mix Tom, as del cinema rei dels «gauchos» i del llaç que ha passat mil aventures sens comptar ni un sol fracàs.

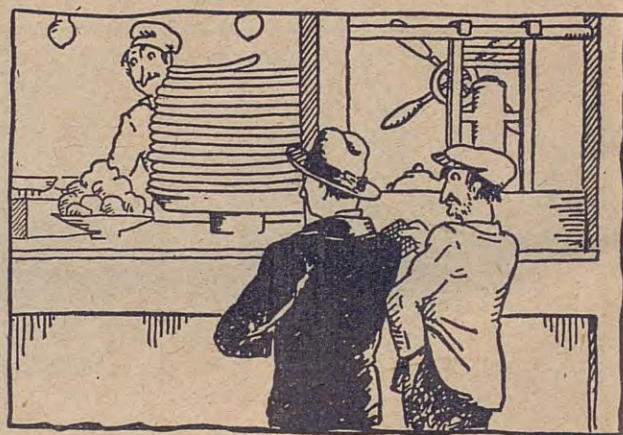
Fa un viatge per Europa. Visita grans capitals. Prò, s'enyora, car li manquen emocions sensacionals.

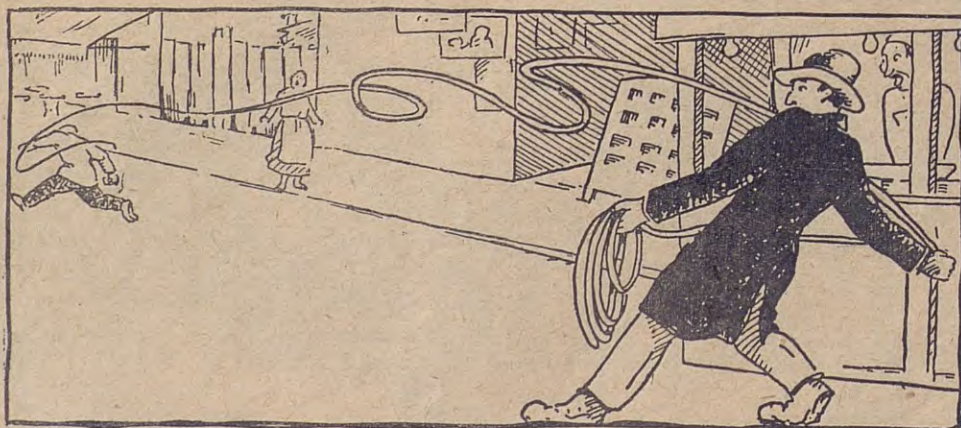
Arribat a Barcelona, en cerca de son anhel visita el Parc i les Rambles, Montjuïc i el Paral·lel.

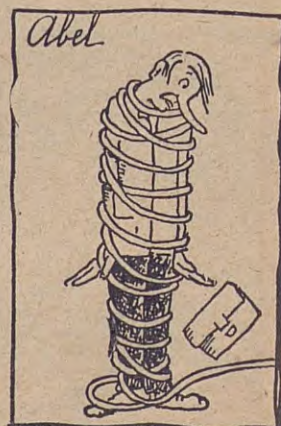
Però, allò que més l'engresca i el deixa boca-badat és veure com fan els xurros. Mai s'ho hauria imaginat!

I, mirant pels descuidats un «pispa» que té al darrera, mentre ell bada com un enze, se li emporta la cartera.

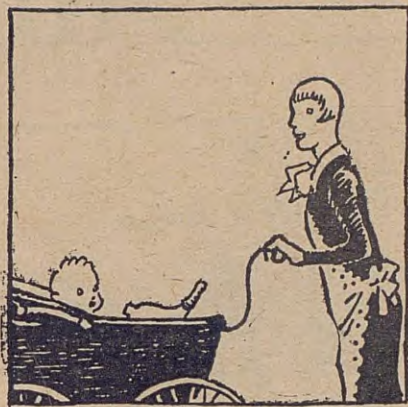

El lladre fugí tot seguit però el nostre heroi se n'adona i, com als films, es proposa agafar-lo en poca estona.

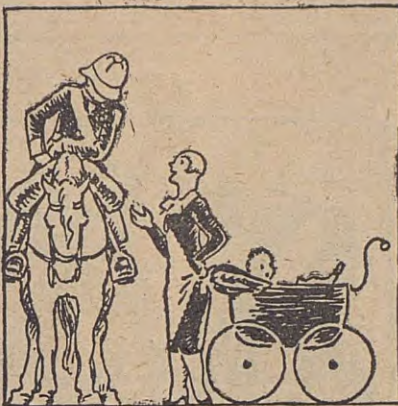

Pren el xurro, el desfà, el llença; el revolta com un llaç i entortolliga, el mossega deixant-lo amb un pam de nas.

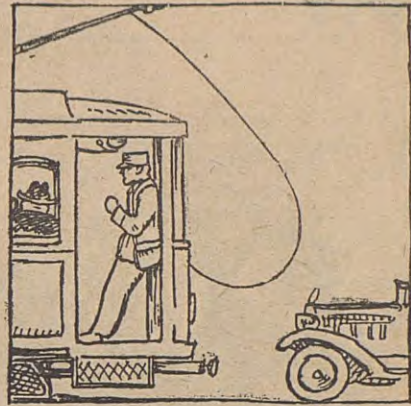
Les Històries de l'oncle Joan

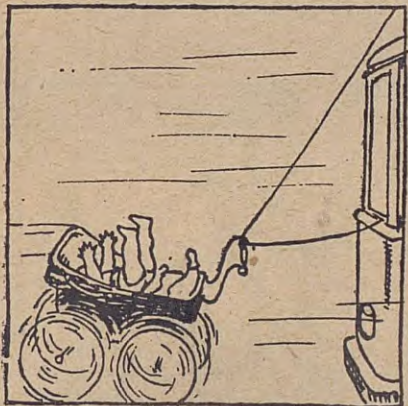
LA VOCACIO. — La vocació és una cosa que és manifesta ja des de la primera infància, com es demostra en la present història, que és la del meu amic Frick Bath i Bull. Un dia, la seva mainadera el portà a passeig en el cotxet.

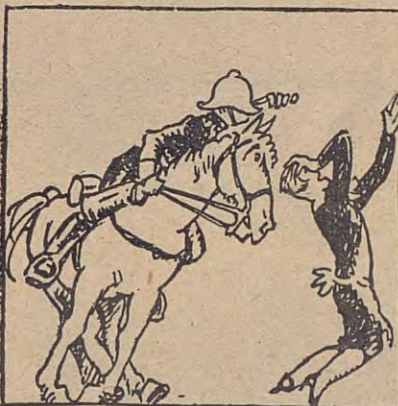
I, com de costum, anà a parlar una estoneta amb el seu promès, que era guàrdia urbà, dels de cavall. És molt comprensible i fins excusable que ambdós, absorbits en un canvi de fineses i manyagueries, deixessin un moment d'exercir la vigilància, base de llurs oficis.

El que ja no es comprèn tant és que els cobradors del tramvia deixin penjar excessivament la corda del trolei. Poden produir-se per tal causa greus accidents i fins sembla una immoral invitació al suïcidi pel procediment de penjar-s'hi.

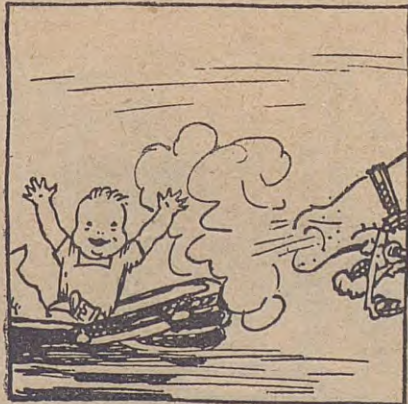
Així aquell dia — qui ho hauria pensat mai! — la corda del trolei va enganxar-se en la nansa del cotxet i va fer-lo seguir. Precisament en aquella volta el tramvia portava retràs i anava — rara avis! — a seixanta per hora.

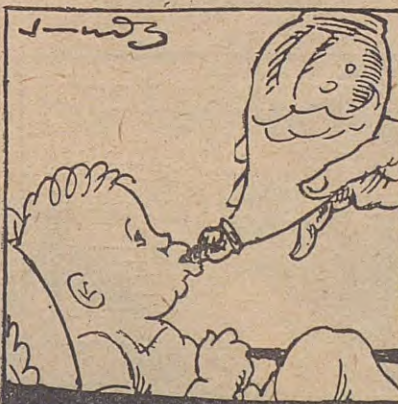
Quan els dos promesos se'n varen adonar — amb el consegüent esglai — tramvia i cotxet no eren més que un punt en l'horitzó. «Diantre, va dir el guàrdia, jo he fet el mal, distraïen-te, jo hi posaré el remei: Puja a la gropa, noia!»

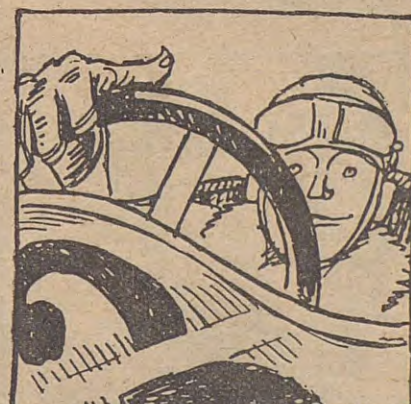
Patatrap, patatrap, patatrap...! «A galop, a galop «Tatano». Encara que no ets més que un cavall, avui ens has de demostrar que vals per 40 H. P.» Patatrap, patatrap, patratap, patratap... ja és nostre!»

Però, en lloc de trobar el nen fet farina física i moralment, el trobaren engrescadíssim, donant grans crits de joia!... «Era la velocitat? ¿Potser per la corda hi havia baixat un xic d'electricitat del trolei? No se sabrà mai!

El cas és que acabada la cursa, i amb tanta felicitat, tothom es va treure un gran pes de sobre i va ésser precis celebrar-ho: Va concedir-se li al petit un extraordinari biberon d'honor.

Aquell nen de la cursa folla darre- ra el tramvia va arribar temps a venir a ésser el gran Frick Bath i Bull, campió del món de velocitat sobre tota mena de vehicles.

Pesca salada

S'ons conta el vell Plutare quan a Egipte arribà Marc Antoni, el guerrer romà, Cleopatra l'obsequià per celebrar ses conquestes amb faraòniques festes.

Hi hagué, caceres i jocs regates, castells de focs tiberis piramida's amb els plats més especials com senglars rostits sencers i perles per «entremès».

Un dia, per varià a pescar el convidà per a poder fer de peix després de menjar tant gr. ix. Molta e tona hi estigueren però els peixos no vingueren.

Marc Antoni conegué que allà feia un trist papé ell que havia conquistat tanta erra, ni un verat podia ara atrapar! Mes, un recurs va idear.

Féu cridar un pescadô d'esponges, un bus molt bo. I li digué:—Agafa un peix I bussa al moment mateix que jo tiri l'ham al mar i l'hi corres a enganxar.

I per tant, quan novament llença l'ham, seguidament sentí que havia picat i tragué un peix enganxat. Satisfet mirà la reina com dient:—Faig bona feina?

Mes la reina endevinà son sistema de pescà i fent cridar aquell bus li digué que enlloc d'un lluç a la segona vegada li pengés una arengada.

Marc Antoni l'ham llençà i avia sentí picà. — Vaja, ja veieu senyora que pesco a trenta per hora — exclamà tot satisfet i prompte estirà el peixet.

M. s sa cara és allargada en contemplar l'arengada. Cleopatra riu que riu i Antoni escorregut diu. — Segur que si hi torno, trec almenys un bacallà sec.

NEGOCI DOBLE

CALABELLA era un dels llocs més formosos de la Costa Mansa, lloc allunyat de tot tragi, poc concorregut i ple de calma i d'encisos naturals. Una badia ampla i rodona, limitada arreu per muntanyes cobertes de pins i amb una obertura estreta per on es sortia a la mar gran per entre un grup d'illes esmaragdines. Una aigua puríssima sempre encalmada i transparent. Unes roques de tot color i aquí i allà bocins de platja daurada. Barquetes de pesca que cada dia es feien a la mar com un vol de coloms.

El dimoni; però, s'ha de ficar a tot arreu. ¿A qui, sinó al senyor del foc i del fum se li hauria ocorregut construir a Calabella una fàbrica de ciment amb el pretexte que les roques de la costa eren de la pedra adequada per aquesta fabricació?

El malaurat industrial iniciador d'aquesta criminal profanació de la bellesa de Calabella pagà aviat la pena que mereixia, perquè si bé el ciment era excel·lent, la manca de comunicacions li impedí desenrotllar el negoci i aviat féu fallida i cessà l'exploració.

Però la fàbrica restava allà, abandonada i ruïnosa, com una taca en mig d'aquell paradís de bellesa. Sobretot, l'enorme xemeneia dels forns que ja no llençava fum però que amb la seva sil·lueta ennegria el lluminós paisatge.

A Calabella, just a l'altre costat del lloc on hi havia la fàbrica abandonada, s'hi era edificat un poblet de pescadors on istiu i hivern hi acudien gent de la ciutat, ansiosos de descans i d'esbarjo. Entre ells, el ric comte d'Altamira, de la més rànica noblesa, home de grans ideals i artista enamorat de les naturals belleses. I també en Bull Serrik, un aventurer de mil oficis que acudia com les moques a la mel allà on hi havia probabilitats de fer algun diner. Ara anava darrera del comte d'Altamira, esperant l'ocasió de treure'n profit.

L'ocasió no trigà a presentar-se. El comte volia construir un palau vora la mar de Calabella però la visió ennegrida d'aquella fàbrica i d'aquella xemeneia el tenia furios.

En Bull Serrik veié probabilitats

de fer diners i es presentà un dia a casa del comte oferint-se-li com a corredor de finques i agent de varis propietaris locals.

— Vostè és l'home que em convé — li digué el comte.

— Al seu servei, senyor.

— ¿Coneix el propietari d'aquesta fàbrica i xemeneia?

— Ja ho crec. És un dels meus representants.

— Doncs bé Demani-li quant ne vol per tirar-ho tot a terra.

En Bull Serrik féu l'encàrrec del comte i tornà amb el preu, al qual s'hi havia afegit una forta comissió.

— Diu que en vol quaranta mil duros,

— Acceptat, — féu el comte. — Quan vulgui, firmarem l'escriptura.

Dies després, el contracte de venda es formalitzava i el comte d'Altamira restava en possessió de la fàbrica però no del terreny. La fàbrica fou enderrocada tot seguit i amb barcases duta la runa a alta mar. La xemeneia sofri la mateixa sort. Calabella respirava. La taca de lletgesa que havia

sofert tant temps s'era esborrada i les seves gràcies naturals anaven a veure's realçades per la construcció del formós palau d'Altamira.

Però ja hem dit abans que el dimoni es fica per tot. Bull Serrik, amb la comissió de la venda de la fàbrica havia adquirit el terreny on aquesta s'alçava i dies després haurien pogut veure'l entrar al despatx d'un mestre d'obres de la ciutat propera.

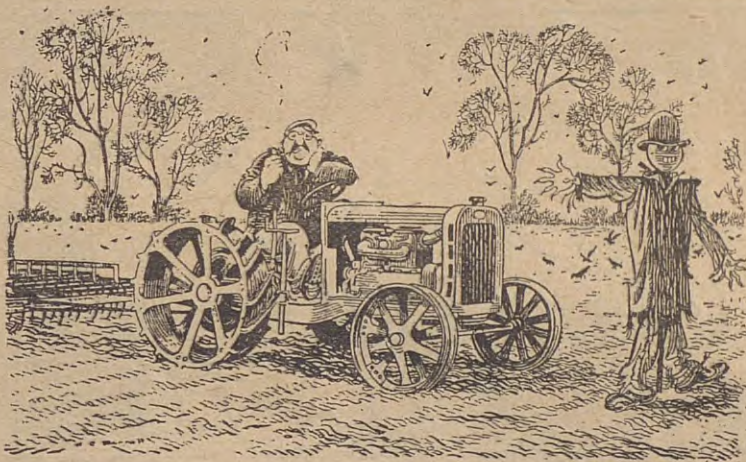
— Vull que em construeixi una fàbrica i una xemeneia a Calabella. Faci-ho tot ben dolent perquè no ha de durar gaire. No ha de costar més enllà de vint mil duros.

— Miri que per aquest preu ho farem molt de batalla.

— De batalla ha d'ésser. Així costarà menys de tirar a terra.

I el comte d'Altamira veié amb sorpresa que s'aixecava ràpidament una altra fàbrica i una altra xemeneia al lloc de les altres i cridà Bull Serrik perquè anés a oferir quaranta mil duros més als propietaris per tirar-les a terra altre cop.

Que és el que aquest volia.

Ex-xofer curt de vista: — Mai no havia estat la circulació interrompuda tanta estona.

De «The Humorist»

Gran concurs d'ombres xinesques

733 — Feliu Lluch

734 — Josep Paituvi

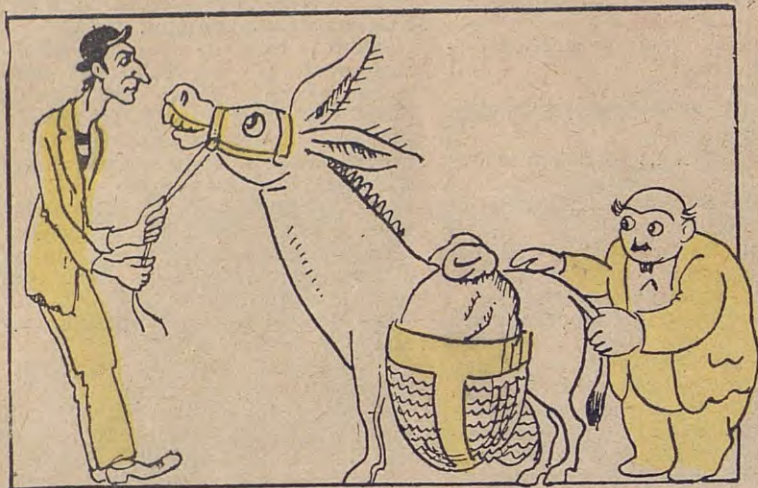
735 — Fructuós Rodellas

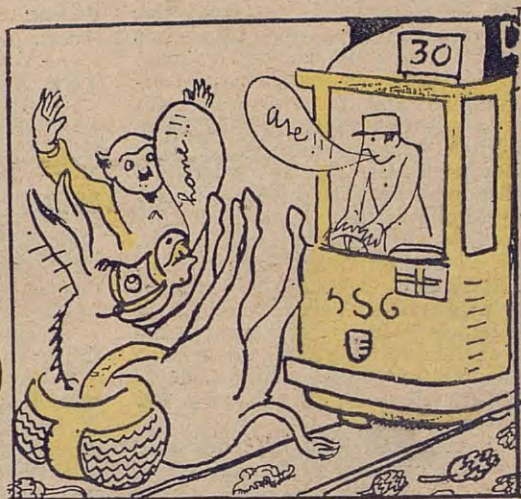
736 — Jacint Conill

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per protegir l'animal
no ataquen el vegetal,

Per dur verdura al mercat
un petit ase han comprat

El carreguen amb dos sacs
de carxofes i espinacs.

Davant de la Boqueria
topa l'ase amb un tramvia.

Com que els espinacs es menja
En Balaga pren revenja.

Un que és de la Protecció
vol deturar-li el bastó.

— Protegeixo l'animal.
— Jo les plantes, carcamall

— ¿Per què l'ase atonyinava?
— Els paràsits li matava.

Cansat de tal discussió
l'ase els fa fè aviació.

I veuen des de l'altura
com s'acaba la verdura.

Toni